

ČTVERO DOMŮ

Na počátku, každičkový ze stvořených bytostí žil v Domě Velkého Ducha, Ksaw Waly, který je zplodil a stvořil, a pečoval o každého z nich s opravdovým zalíbením. Všechny z jeho starších i mladších ratolístek, které kdysi vyrašily z nezměrného množství možností, sdílely jediné místo. A nešlo v žádném případě o jednoduché soužití. Dům byl jimi až zoufale přeplněn. Byla tam spousta dohadování se a hašteření. Starší škádlili mladší, a mladší na své sourozence žalovali.

Například si lidé, zvířátka, rostliny a dokonce i některé z kamenů stěžovali, že Tay, Slunce, je příliš horký a navíc lhostejný. A vskutku, tak žhavý, že když se vrátil po práci domů, popálil a spálil vše svými zlatými paprsky, a všichni museli místnost opustit, ať už chtěli, nebo ne. Ani Voda nebrala na ostatní přílišné ohledy. Tehdy byla ještě Voda jedinou bytostí, celistvou a nespoutanou. Ještě nežila ve formě malých kapiček, diamanty připomínajících, ve svých mladších bratrech a sestřích, a tudíž neustále zaplavovala celý prostor rozprostřeným vlněním stříbřitých vod. Jakmile vstoupila do Domu, nezbylo místo pro nikoho jiného. Zabrala pro sebe i ty nejmenší skuliny a nejtmavší kouty, a zaplnila je svou neustálou chladivou přítomností, požitkářsky přítom bublajíc. Duch, jenž vládne nebeské báni, Vítr, do všeho divoce foukal a tak zničil všechno, co ostatní postavili a vytvořili. Jakmile vstoupil do Domu, všechny ostatní bytosti byly donuceny tančit ve vírech, které zlomyslně rozfoukal všemi směry, nedobrovolné tance klítivých pohybů. A kdykoliv Daati, Duch bratrství a společenství, přišel domů, všichni ostatní museli ihned přestat s tím, co právě dělali, a byli donuceni hrát hry hodiny a hodiny, až jim to připadalo jako celá věčnost.

Nebylo žádného divu, že na to vše pohlížel Velký duch, Ksaw Wala, s neskrývaným roztrpčením. Nebylo zde okamžiku klidu a pohody, ani nejmenší příležitost odpočívat a snít.

Všechno to křičení a stěžování jej zlobilo, rozesmutnilo a byl pak ze všeho tvoření unaven. Tak se čím dál více stával mrzutým, jelikož všechna jeho dítko, starší i mladší, se začala potulovat, až do těch nejbvzdálenější a nejzapadlejších koutů země, jak se snažila vyhnout všemu tomu rozruchu, který vládl jejich domovu, a tak zapomněli všechnu svou dovednost a zručnost a stali se zahálčivými a lenivými. Příčiny kdysi tak harmonického stvoření zapadly v neustálém zmatení a chaosu. Do povětšinou klidné a vyrovnané mysli Velkého ducha se vplížily pochybnosti. A pak se pousmál. Jednoduchý nápad s třpytivými křídly snadného řešení mu povstal přímo před očima.

Každá rodina potřebuje svůj vlastní dům, své vlastní místo, bezpečné přístřeší, kde všichni členové domácnosti mají své místo k žití, práci, radosti v míru a vzájemném respektu. Postavíme tedy více domů!

A tak se také stalo. Ještě než dostala myšlenka naději zaschnout na barvitém plátnu představivosti Velkého ducha, byly čtyři domy postaveny. Všechny byly dobře stavěné a pohodlné, a každý z nich byl jedinečný, tak, aby mohl splnit všechny potřeby i přání jeho obyvatel.

První dům byl vybraný a velmi krásný. Byl robustní, ale i vzdušný, postavený na silných mračných pilířích. Tento dům byl pro samotného Velkého ducha, Ksaw Walu, aby mohl meditoval a rozjímat nad stvořenými bytostmi v klidu a důstojném tichu. Stezka, která vedla k tomuto vzdušnému domu, byla vysypána třpytivými střepy jasného, tmavomodrého nebe.

Druhý dům byl vysoko v horách oděn v mléčný opar záhadných mokřin, zvaných páramos. Pokrývka střechy byla z kousků duhy, jeho stěny byly hučivými vodopády oslňujícími slunečními paprsky. Zde žily Starší děti. Zde se usadily a započaly své dobré dílo - vytvářely zemi a staraly se o ni. K druhému domu vedla cesta pracně vyrytá do skalnatých vrcholků nejvyšších z hor. Byla vydlážděna vzácnými kameny a sluncem bílých kostí posvátných zvířat.

Třetí dům byl roztomilý a přívětivý. Byl kulatý jak vesmírný klobouk s jeho koloběhem hvězd a planet, a byl zbudován z velmi nadýchané země a tvrdých kamenů. Tento dům byl rozeřtáý a útulný, a voněl po hojivých, kouzelných bylinách. Uvnitř bylo jednoduché ohniště, v němž se třepotal malý, krotký ohnivý plamínek. Vedle domu zurčel potůček ledově studené křišťálově průzračné vody pro radost i občerstvení. Cestička k tomuto domu se pomalu klikatila zelenými dolinami a kamenitými pahorky, starostlivě pokrytá orosenou travou a droboučkými kvítky. To kvůli choulostivým chodidlům, tlapkám i kořínkům těch, kteří kráčeli touto něžnou krajinou. Třetí dům byl určen všem mladším dítkám Ksaw Waly, Velkého ducha. Byl zhotoven pro lidi, zvířátka, rostliny a nerosty všeho druhu. Zde si hráli, pracovali a rozmlouvali spolu, v blahobytu i bezpečí.

Ovšem byl tu také čtvrtý dům. Byl zbudován hluboko pod zemí, z do běla rozžhavených rudnin a rudých drahokamů. K tomuto skrytému místu vedla tajemná chodba přes dračí sluje, plazící se nejtemnějšími štěrbinami zemské kůry, dlážděná zářící lávou a drny stále dorůstajících ametystů. Bytosti, jimž byl určen čtvrtý z domů, byly vskutku neobyčejné. Měla zářivá očka a hbitá a houževnatá tělíčka. Říkalo se jim *tapanové*, pojídali výpary a brzy se zabydleli po celém podzemí.

Když již všechny čtyři domy stály na svých místech, a všichni jejich obyvatelé si žili po svém a v radosti, zbývalo vykonat ještě jednu důležitou věc. Všechny bytosti, všechny starší i mladší dítky Velkého ducha, Ksaw Waly, si musely vybrat natrvalo tvar či tělo, v němž budou působit na zemi. A to protože nyní již každý měl své vlastní místo a nemohl více prostupovat prostorem, stíny všech možností. Také vznikly řeči. V každém z domů se hovořilo jiným jazykem. Věci dostaly svůj tvar a jméno. Chlad i teplo vešly do světa a staly se nedílnou součástí zrození i úmrtí.

Ksaw Wala, v povznesené náladě, si konečně mohl odpočinout, lehnout a užít svůj odpolední spánek.